

บรรณานุกรม

- กรมสรรพากร. (2540). **ที่ระลึกในการเปิดอาคารกรมสรรพากร 2 กันยายน 2540**. กรุงเทพฯ: กรมสรรพากร.
- กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร. (2548). **ภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร 2548**. กรุงเทพฯ: กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร.
- ไกรยุทธ ชีรตยาคีนันท์. (2521). **ทฤษฎีเงินได้และภาษีเงินได้ของไทย**. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- ชวลิต หงสกุล. (2540). ประวัติการจัดตั้งกรมสรรพากร. **สรรพากรสาส์น**, 44(9), หน้า 3 -34.
- ชัยสิทธิ์ ตรีชูธรรม. (ม.ป.ป.). **คู่มือการศึกษาวิชา กฎหมายภาษีอากร** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.
- บุญธรรม ราชรักษ์. (2543). **เศรษฐศาสตร์ภาษีอากรไทย** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรีดา นาคเนาวิท. (2535). **เศรษฐศาสตร์การภาษีอากร 1** (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พวงทอง ชนะจิตต์. (2544). **ปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา: ศึกษาเฉพาะกรณีประโยชน์เพิ่ม**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิพัฒน์ ชันทอง. (2536). การภาษีอากร “ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตอนที่ 2”. **สรรพากรสาส์น**, 40(4), หน้า 91 -119.
- เพิ่มบุญ แก้วเขียว. (2548). **เคล็ดลับการวางแผนภาษี บัญชี และแรงงาน “สวัสดิการพนักงาน”** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ธรรมนิติ.
- มานิต นิธิประทีป. (2540). ประวัติการจัดเก็บภาษีอากร. **สรรพากรสาส์น**, 44 (9), หน้า 37 -54.
- ศาลภาษีอากรกลาง. (2547). **คู่มือการดำเนินกระบวนการพิจารณา คดีภาษีอากร ฉบับประชาชน**. กรุงเทพฯ : ศาลภาษีอากรกลาง
- ศาลภาษีอากรกลาง. (2548). **ประมวลรัษฎากร พร้อม คำพิพากษาศาลฎีกา และหมายเหตุ พ.ศ. 2529 – ปัจจุบัน**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิมพ์อักษร.
- ศุภลักษณ์ พิณใจกุล. (2547). **คำอธิบายทฤษฎี และหลักกฎหมายภาษีอากร**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

สมเดช โรจน์คูรีเสถียร. (2548). 49กลยุทธ์การวางแผนภาษีสวัสดิการพนักงาน และประมวลตอบ
ข้อหารือกรมสรรพากรภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ปี 2540-2547. กรุงเทพฯ: ธรรมนิติ.
สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ และสภาทนายความ. (2549).

รายงานการศึกษาและวิเคราะห์ เรื่อง การทำธุรกรรมซื้อขายหุ้นและหลักทรัพย์ กรณีของ
บริษัท ซิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) มีการแปลความให้ขัดกับหลักการ จัดเก็บภาษีที่ชอบด้วย
กฎหมายฯ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ และสภาทนายความ.

สุฤทัย วัชรารศุข. (2538). แนวทางพัฒนากรมสรรพากร กรณีศึกษา พ.ศ. 2535 ถึงปัจจุบัน.
สรรพากรสาส์น, 42 (10), หน้า 9-10.

สุปรียา ชลวีระวงศ์. (2544). ผลกระทบของการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของไทย. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต, คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุเทพ พงษ์พิทักษ์. (2545). การบัญชีภาษีอากร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชา
ทนายความ บัญชีและธุรกิจ.

_____. (2541). การวางแผนภาษีอากร. กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชา ทนายความ บัญชีและธุรกิจ.
อมรศักดิ์ พงศ์พศุดม. (2548). ประมวลรัษฎากร 2548. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: Tax Research
Center.

อรวรรณ พจนานรัตน์. (2547). กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร (LW 406). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พิภพ วีระพงษ์, “การเก็บภาษีเงินประกันความรับผิดจากการใช้สนามกอล์ฟ และคำนิยามคำว่า “เงิน
ได้” ในเชิงภาษีอากร”, สรรพากรสาส์น, (5 พฤษภาคม 2537): 36

_____. “ข้อพิจารณาในการวางแผนภาษี”, วารสารศาลภาษีอากรกลาง, ปีที่ 1 (สิงหาคม 2532): 50
ชนะเลิศ จรรยาพูน “ปัญหากฎหมายภาษีอากรเกี่ยวกับหุ้นปันผล”, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย (2539) :6

สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย, ศัพท์บัญชี, พิมพ์ครั้งที่ 6, กรุงเทพฯ: บริษัท
พี.เอ. สีฟวิง จำกัด, 2538, หน้า 81.

สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย, แนวความคิดทางบัญชี, พิมพ์ครั้งที่ 3,
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์, 2532, หน้า 63.

สมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย, มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 6 การรับรู้
รายได้, (31 ธันวาคม 2529), หน้า 1.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, เอกสารการสอนชุดวิชาทฤษฎีบัญชีและการบัญชีภาษีอากร หน่วยที่ 9-15, ๖ นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533, หน้า 364.

วิทย์ ต้นตยกุล, **กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร** พิมพ์ครั้งที่ 5, หน้า 45-46.

วิโรจน์ เล่าหะพันธ์, **บัญชีภาษีอากร** (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ 2524) หน้า 25.

ศุภลักษณ์ พิณีภูวดล, **คำอธิบายกฎหมายมหาชน การคลังและการภาษีอากร ทฤษฎีและหลักการกฎหมายภาษีอากร**, หน้า 212.

ศุภรัตน์ ควัฒน์กุล, **เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายภาษีอากร 1** (นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2542) หน้า 187.

William A Raabe & James E. Parker, **Tax Concepts for Decisions Making** (Minnesota : West Publishing Co., 1985), p. 44.

Homewood. (1987). **The RIA federal tax course: individual income tax**. ILL: R.D.Irwin.

John K. McNulty. (1988). **Federal income taxation of individuals in a Nutshell**. (4th ed.). St. Paul, Minn: West.

J.H.M. Nelissen. (1994). **Income redistribution and social security**. London: Chapman & Hall.

William H. Hoffman. (2001). **Individual Income Taxes**. USA: South-Western College Publishing.

Veerinderjeet Singh. (2006). **Malaysian Master Tax Guide**. Malaysia: CCH Asia Pte Limited.

Micheal D. Rose. (1988). **Federal Income Taxation**. USA: West Publishing Co.

Ray M. Sommerfeld, **An Introduction to Taxation**, (Orlando: Harcourt Brace Jovanovich, Publishers, 1987).

ภาคผนวก ก
หนังสือกรมสรรพากร

ภาคผนวก ข
คำพิพากษาฎีกา

ภาคผนวก ค
คำสั่งกรมสรรพากร

เลขที่หนังสือ : กค 0706/9276

วันที่ : 9 พฤศจิกายน 2548

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีเงินค่าสวัสดิการของพนักงาน

ข้อกฎหมาย : มาตรา 40(1) มาตรา 65 ตี (3) และ (13)

ข้อหารือ : บริษัท ก. จำกัด มีระเบียบข้อบังคับของบริษัทฯ กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเรื่องสวัสดิการของพนักงาน กล่าวคือ บริษัทฯ มีนโยบายคิดค่าสวัสดิการให้กับพนักงานทุกคนและทุกตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นพนักงานทดลองงาน พนักงานรายวันหรือพนักงานรายเดือนที่ยังคงสภาพเป็นพนักงานของบริษัทฯ ณ วันที่ 31 สิงหาคมของทุกปี เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้แก่พนักงาน และเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในเรื่องสวัสดิการต่างๆ เช่น งานกีฬา การจัดงานเลี้ยง เทศกาลปีใหม่ ฯลฯ และกิจกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพนักงาน โดยตรง ทั้งนี้ไม่รวมถึงค่าชุดเครื่องแบบของพนักงาน การคิดเงินสวัสดิการพนักงาน จะคิดให้ในอัตราคนละ 3,000 บาท พนักงานทั้งสิ้น 257 คน รวมเงินสวัสดิการจำนวน 771,000 บาท (เจ็ดแสนเจ็ดหมื่นหนึ่งพันบาทถ้วน) จะถูกจ่ายจากบัญชีของบริษัทฯ เป็นยอดเดียว และนำเงินทั้งหมดเก็บเข้าไว้ในบัญชี “คณะกรรมการสวัสดิการ” โดยบัญชีดังกล่าวจะแยกออกจากบัญชีของบริษัทฯ มีคณะกรรมการซึ่งได้รับการเลือกตั้งมาจากลูกจ้างในบริษัทฯ ตามมาตรา 96 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เป็นผู้ดูแลบัญชีสวัสดิการพนักงานดังกล่าวและเป็นผู้ควบคุมเรื่องการเบิกจ่าย มีการทำบัญชีเก็บไว้เป็นหลักฐาน จึงขอหารือว่า

1. กรณีบริษัทฯ จ่ายเงินสวัสดิการให้พนักงาน จะถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายของบริษัทฯ ได้หรือไม่

2. ค่าสวัสดิการที่ให้กับพนักงานดังกล่าวนั้น จะถือเป็นรายได้ของพนักงานแต่ละคนซึ่งต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. กรณีบริษัทฯ ได้จ่ายเงินเข้าบัญชีคณะกรรมการสวัสดิการ และคณะกรรมการฯ ได้นำเงินดังกล่าวไปจัดงานและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นสวัสดิการให้แก่พนักงาน กรณีจึงเข้าลักษณะเป็นประโยชน์เพิ่มอันถือเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร และเข้าลักษณะเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งพนักงานผู้ได้รับสวัสดิการดังกล่าวต้องนำประโยชน์ที่ได้รับมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 56 แห่งประมวลรัษฎากร เว้นแต่สวัสดิการจัดเลี้ยงในเทศกาลปีใหม่ ถือเป็นเงินได้ที่ได้รับจากการให้โดยเสน่หาเนื่องในพิธีหรือตามโอกาสแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา 42(10) แห่งประมวลรัษฎากร

2. กรณีบริษัทฯ จ่ายเงินเพื่อเป็นสวัสดิการให้แก่พนักงานตาม 1. ถือเป็นรายจ่ายเพื่อหากำไรหรือเพื่อกิจการ โดยเฉพาะ และไม่ใช่อำนาจที่มีลักษณะเป็นการส่วนตัวหรือการให้โดยเสน่หา บริษัทฯ สามารถนำไปหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (3) และ (13) แห่งประมวลรัษฎากร

เลขที่ : 68/33665

เลขที่หนังสือ : กค 0706(กม.05)/1705

วันที่ : 6 สิงหาคม 2547

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีประโยชน์เพิ่มของพนักงาน

ข้อกฎหมาย : มาตรา 40(1)

ข้อหารือ : 1. บริษัทฯ ซื้ออาหารชุด ชุดละ 20 บาท ให้แก่พนักงานทุกคน เพื่อเป็นอาหารกลางวัน และ อาหารในเวลาทำงานล่วงเวลา

2. บริษัทฯ จ่ายค่าใช้จ่ายเพื่อจัดให้มีรถยนต์สองแถวรับ-ส่งพนักงาน

3. บริษัทฯ กำหนดไว้ในคู่มือกฎระเบียบ หมวดสวัสดิการ ว่า ภายใน 1 ปี บริษัทฯ จะจัด นำเที่ยวให้กับพนักงาน โดยบริษัทฯ เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น และให้ถือว่าเป็นวัน ปฏิบัติงาน หาก พนักงานคนใดไม่ไปเที่ยว ให้ถือว่าขาดงาน อันจะมีผลต่อการตัดเบี่ย ขยัน และหากพนักงานคนใดไม่ไป เที่ยวตามที่ได้แจ้งความประสงค์ไว้แล้ว พนักงานผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดนำเที่ยว

4. บริษัทฯ ได้กำหนดเงินรางวัล เพื่อจ่ายให้กับพนักงานที่ทำงานครบกำหนดเวลาที่ บริษัทฯ กำหนดไว้ในคู่มือระเบียบข้อบังคับการทำงาน หมวดสวัสดิการ

แนววินิจฉัย : 1. กรณีตาม 1. ค่าอาหารที่บริษัทฯ จ่ายไปเพื่อจัดหามาให้กับพนักงาน ถือเป็น ประโยชน์เพิ่ม ของพนักงาน เข้าลักษณะเป็นเงินได้พึงประเมิน ตามมาตรา 40(1) แห่ง ประมวลรัษฎากร

2. กรณีตาม 2. เป็นกรณีบริษัทฯ ได้ออกค่าใช้จ่ายเพื่อจัดให้มีรถยนต์สองแถวรับส่ง พนักงาน ถือเป็นประโยชน์เพิ่มของพนักงาน เข้าลักษณะเป็นเงินได้พึงประเมิน ตาม

มาตรา 40(1) แห่ง ประมวลรัษฎากร

3 กรณีตาม 3 ค่าใช้จ่ายในการจัดนำเที่ยวที่บริษัทฯ ออกให้แก่พนักงาน ให้ถือเป็น
ประโยชน์ เพิ่มสำหรับพนักงานที่ใช้สิทธิฯ อันเข้าลักษณะเป็นเงินได้พึงประเมิน ตาม
มาตรา 40(1) แห่ง ประมวลรัษฎากร

4 กรณีตาม 4 สำหรับพนักงานที่ได้รับเงินรางวัลจากบริษัทฯ เพื่อตอบแทน กรณีได้
ปฏิบัติงาน ครบกำหนดเวลา ให้ถือเป็นประโยชน์เพิ่มของพนักงานผู้นั้น อันเข้าลักษณะ
เป็นเงินได้พึงประเมิน ตาม

มาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร

เลขผู้ : 67/33079

เลขที่หนังสือ : กค 0706/4227

วันที่ : 30 เมษายน 2547

เรื่อง : ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีบริษัทจ่ายเบี้ยประกันชีวิตแทนกรรมการ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 42(13), มาตรา 65 ตรี (3), มาตรา 65 ตรี (13)

ข้อหารือ : บริษัท ม. หารือว่า กรณีที่สำนักงานสรรพากรภาคได้มีหนังสือตอบข้อหารือกรณีเบี้ย
ประกันชีวิต ที่บริษัทจ่ายแทนกรรมการตามมติที่ประชุมของบริษัทว่า หากผู้รับ
ประโยชน์คือบริษัท เงินค่าเบี้ยประกันที่บริษัทจ่ายแทนกรรมการผู้เอาประกันไม่ถือเป็น
เงินได้ของกรรมการ แต่หากผู้รับประโยชน์จากกรมธรรม์ เป็นครอบครัวหรือญาติที่
น้องของกรรมการ เงินค่าเบี้ยประกันชีวิตที่บริษัทจ่ายแทนถือเป็นเงินได้พึงประเมินของ
กรรมการ ต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้ของกรรมการ ประเด็นดังกล่าวตัวแทน
ประกันชีวิตเห็นว่า

1. เบี้ยประกันชีวิตที่บริษัทจ่ายแทนกรรมการบริษัทตามมติที่ประชุมของบริษัทถือว่า
เป็นระเบียบ วางไว้ให้จ่ายได้ เข้าลักษณะเป็นรายจ่ายเพื่อกิจการของบริษัทซึ่งถือเป็น
รายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ และหากผู้รับผลประโยชน์ตามกรมธรรม์คือบริษัท
เงินค่าเบี้ยประกันที่บริษัทจ่ายแทนกรรมการผู้เอาประกันก็ไม่ถือเป็นเงินได้ของ
กรรมการ

2. ผลประโยชน์ที่บริษัทประกันชีวิตจ่ายคืนระหว่างอายุกรมธรรม์ทุก 5 ปีหรือทุกปี ถือเป็น

เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ตามมาตรา 42(13) แห่งประมวลรัษฎากร เพราะผลประโยชน์มิใช่สินไหมเสียชีวิตหรือ ครบกำหนดอายุกรมธรรม์ บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายให้แก่ผู้เอาประกันเท่านั้น ไม่จ่าย ให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกันและเป็นผู้รับผลประโยชน์ตามกรมธรรม์ ย่อมถือ เป็นประโยชน์เพิ่มของกรรมการที่ได้รับยกเว้นภาษีตามมาตรา 42(13) ที่กล่าวถึงข้างต้น บริษัทฯ หรือว่าความเห็นของตัวแทนประกันชีวิตในกรณีดังกล่าวถูกต้องหรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. เงินค่าเบี้ยประกันชีวิตที่บริษัทจ่ายแทนกรรมการบริษัทตามมติที่ประชุมของบริษัท หากเป็นกรณีที่บริษัทต้องจ่ายให้กรรมการทุกคนเป็นการทั่วไปตามระเบียบของบริษัท แล้ว บริษัทมีสิทธินำเบี้ยประกันชีวิตที่ออกให้ผู้นั้นมาหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไร สุทธิ เพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (3) และ (13) แห่ง ประมวลรัษฎากร ถึงแม้ผู้รับผลประโยชน์ตามกรมธรรม์คือบริษัท เงินค่าเบี้ยประกันที่ บริษัทจ่ายแทนกรรมการก็ต้องถือเป็นประโยชน์เพิ่มของกรรมการเป็นเงินได้พึง ประเมินตามมาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร

2. ผลประโยชน์ที่บริษัทประกันชีวิตจ่ายคืนระหว่างอายุกรมธรรม์ 5 ปี หรือทุกปีให้แก่ ผู้เอาประกันก็ถือเป็นเงินที่ได้จากการประกันภัย ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำมารวมคำนวณ เพื่อเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา 42(13) แห่งประมวลรัษฎากร

เลขผู้ : 67/32909

เลขที่หนังสือ : กค 0706/10504

วันที่ : 16 ธันวาคม 2548

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีค่ารักษาพยาบาล

ข้อกฎหมาย : มาตรา 65 ตรี (3) และ (13) แห่งประมวลรัษฎากร มาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : บริษัทฯ ได้จัดสวัสดิการให้แก่พนักงานเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล โดยระเบียบของบริษัทฯ กำหนดวงเงิน กรณีเจ็บป่วยทั่วไปของพนักงานทุกระดับไว้ไม่เกินคนละ 40,000 บาทต่อปี แต่ปรากฏว่า ในบางกรณีค่ารักษามีจำนวนเกิน 40,000 บาท ซึ่งเกินกว่าที่กำหนดไว้ในระเบียบของบริษัทฯ แต่เนื่องจากพนักงานผู้นั้น เป็นผู้ที่ทำงานให้กับบริษัทฯ มาเป็นเวลานานและเป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในการปฏิบัติงานของบริษัทฯ เป็นอย่างมาก บริษัทฯ จึงให้ความช่วยเหลือในค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นทั้งหมด บริษัทฯ จึงขอทราบว่

1. ค่ารักษาพยาบาลที่บริษัทฯ จ่ายให้แก่พนักงานในส่วนที่มากกว่า 40,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเกินกว่าที่กำหนดไว้ในระเบียบของบริษัทฯ บริษัทฯ มีสิทธินำมาถือเป็นรายจ่าย

ในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของบริษัทฯ ได้หรือไม่

2. ค่ารักษาพยาบาลที่บริษัทฯ จ่ายให้แก่พนักงานตามจำนวนที่พนักงานได้จ่ายไปจริงในการรักษาพยาบาล พนักงานจะได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดา ตามมาตรา 42(17) แห่งประมวลรัษฎากร และข้อ 2(4) (ก) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509)ฯ ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 149 (พ.ศ. 2523)ฯ ใช้หรือไม่

- แนววินิจฉัย :**
1. กรณีบริษัทฯ มีระเบียบการจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้พนักงานทุกระดับไว้ไม่เกินคนละ 40,000 บาทต่อปี เมื่อบริษัทฯ จ่ายค่ารักษาพยาบาลให้พนักงานคนใดเกิน 40,000 บาท ซึ่งเกินกว่าที่กำหนดไว้ในระเบียบของบริษัทฯ เงินค่ารักษาพยาบาลส่วนที่เกิน 40,000 บาท ถือเป็นรายจ่ายอันมีลักษณะเป็นการส่วนตัวและมีใช้รายจ่ายเพื่อหากำไรหรือเพื่อกิจการโดยเฉพาะ บริษัทฯ จึงไม่มีสิทธินำมาถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (3) และ (13) แห่งประมวลรัษฎากร
  2. ค่ารักษาพยาบาลที่พนักงานได้รับจากบริษัทฯ เข้าลักษณะเป็นเงินได้ส่วนที่เป็นค่ารักษาพยาบาลที่นายจ้างจ่ายให้หรือจ่ายแทนลูกจ้าง ซึ่งได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา 42(17) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 2(4)(ก) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2509

เลขตู้ : 68/33745

เลขที่หนังสือ : กค 0811/8543

วันที่ : 31 สิงหาคม 2544

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางเนื่องจากไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 42(1), คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป.59/2528ฯ, มาตรา 50(1)

ข้อหารือ : บริษัท ตะนาว ซึ่งเป็นบริษัทจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ประกอบกิจการขนส่งผู้โดยสารและสินค้าทางอากาศระหว่างประเทศ โดยมีสำนักงานสาขาในประเทศไทย ตั้งอยู่เลขที่ 130-132 อาคารสินทรทาวเวอร์ 3 ชั้น 14 ถนนวิฑู กรุงเทพฯ ได้ขอหารือเกี่ยวกับปัญหาภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางที่สำนักงานสาขาฯ จ่ายให้แก่พนักงานเนื่องจากการไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ ขอให้จริงสรุปได้ดังนี้

1. สำนักงานสาขาในประเทศไทยของบริษัทฯ ได้ว่าจ้างพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย พนักงานต้อนรับเหล่านี้นอกจากจะได้รับเงินเดือนประจำแล้ว ยังได้รับประโยชน์เพิ่มจากการจ้างแรงงานอย่างอื่น อาทิ เช่น ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ซึ่งสาขาฯ เป็นผู้จ่ายพนักงานต้อนรับจะได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางในระหว่างการเดินทางเพื่อปฏิบัติหน้าที่บนเครื่องบินในอัตราเหมาจ่ายเป็นรายวัน เพื่อชดเชยค่าอาหาร ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราว เป็นจำนวนเงินแตกต่างกันขึ้นอยู่กับเส้นทางการบิน ซึ่งจะอยู่ในระหว่าง 2,000 บาท ถึง 2,500 บาท ต่อวัน การจ่ายจะกระทำเป็นรายเดือนทุกวันที่ 10 ของเดือน
2. ปัจจุบันสาขาฯ ได้นำเอาค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางทั้งจำนวนมารวมเป็นเงินได้ของพนักงานเพื่อการคำนวณภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 50(1) อย่างไรก็ดี สาขาฯ ได้รับคำแนะนำว่า วิธีการที่สาขาฯ ปฏิบัติอยู่ไม่ถูกต้อง สาขาฯ ควรนำค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางเฉพาะส่วนที่เกิน 1,750 บาท มารวมคำนวณเป็นเงินได้ของพนักงาน เพื่อหักภาษี ณ ที่จ่าย เนื่องจากการจ่ายเบี้ยเลี้ยงเดินทางในอัตราที่กำหนด ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 42(2) เฉพาะส่วนที่เกินอัตราดังกล่าวเท่านั้นที่จะต้องเสียบริษัทฯ จึงขอหารือว่าวิธีการที่สำนักงานสาขาฯ ถือปฏิบัติในการคำนวณภาษีหัก ณ ที่จ่ายตามที่แจ้งมาถูกต้องหรือไม่ ประการใด

แนววินิจฉัย : กรณีที่สำนักงานสาขาฯ ได้จ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางให้แก่พนักงานต้อนรับในระหว่างการเดินทางเพื่อปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวในอัตราระหว่าง 2,000 บาท ถึง 2,500 บาทต่อวัน ซึ่งเกินกว่าอัตราค่าเบี้ยเลี้ยงสูงสุดที่ทางราชการกำหนดจ่ายให้แก่ข้าราชการในการเดินทางไปราชการในต่างประเทศ ตามมาตรา 49 แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 ประกอบกับข้อ 10 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี้ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2534 และบัญชีหมายเลข 3 ท้ายระเบียบฯ ดังกล่าวประเภท ข. ซึ่งให้เบิกเหมาจ่ายกำหนดในอัตรา 1,750 บาทต่อวัน นั้น หากพนักงานที่ได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางจากสำนักงานสาขาฯ ในอัตราที่เกินกว่าอัตราดังกล่าว ไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ว่าได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็น เฉพาะในกรณีที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในกรณีนั้น ให้ถือว่าค่าเบี้ยเลี้ยงเฉพาะในส่วนที่ไม่เกินอัตรา 1,750

บาทต่อวัน เป็นค่า เบี้ยเลี้ยงซึ่งบุคคลนั้นได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นฯ และ
ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของพนักงานดังกล่าว
ทั้งนี้ ตามมาตรา 42(1) แห่งประมวลรัษฎากร และข้อ 1(3) แห่งคำสั่งกรมสรรพากร ที่
ป.59/2538 สำหรับค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางในส่วนที่เกินอัตรา 1,750 บาทต่อวัน นั้น
สำนักงานสาขาฯ จะต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้ของพนักงานเพื่อหักภาษี ณ ที่จ่าย
ตามมาตรา 50(1) แห่งประมวลรัษฎากร ต่อไป

เลขที่ : 64/30898

เลขที่หนังสือ : กค 0811/8543

วันที่ : 31 สิงหาคม 2544

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางเนื่องจากไปปฏิบัติงานใน
ต่างประเทศ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 42(1), คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป.59/2528ฯ, มาตรา 50(1)

ข้อหารือ : บริษัท ตะนาว ซึ่งเป็นบริษัทจดทะเบียนจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย
ประเทศสหรัฐอเมริกา ประกอบกิจการขนส่งผู้โดยสารและสินค้าทางอากาศระหว่าง
ประเทศ โดยมีสำนักงานสาขาในประเทศไทย ตั้งอยู่เลขที่ 130-132 อาคารสินธร

ทาวเวอร์ 3 ชั้น 14 ถนนวิฑู กรุงเทพฯ ได้ขอหารือเกี่ยวกับปัญหาภาษีเงินได้บุคคล
ธรรมดา กรณีค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางที่สำนักงานสาขาฯ จ่ายให้แก่พนักงานเนื่องจากการไป
ปฏิบัติงานในต่างประเทศ ข้อเท็จจริงสรุปได้ดังนี้

1. สำนักงานสาขาในประเทศไทยของบริษัทฯ ได้ว่าจ้างพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน
ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย พนักงานต้อนรับเหล่านั้นนอกจากจะได้รับเงินเดือน
ประจำแล้วยังได้รับประโยชน์เพิ่มจากการจ้างแรงงานอย่างอื่น อาทิ เช่น ค่าเบี่ยเลี้ยง
เดินทาง ซึ่งสาขาฯ เป็นผู้จ่ายพนักงานต้อนรับจะได้รับค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางในระหว่าง
การเดินทางเพื่อปฏิบัติหน้าที่บนเครื่องบินในอัตราเหมาจ่ายเป็นรายวัน เพื่อชดเชย
ค่าอาหาร ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราว เป็นจำนวนเงินแตกต่างกัน
ขึ้นอยู่กับเส้นทางการบิน ซึ่งจะอยู่ในระหว่าง 2,000 บาท ถึง 2,500 บาท ต่อ
วัน การจ่ายจะกระทำเป็นรายเดือนทุกวันที่ 10 ของเดือน

2. ปัจจุบันสาขาฯ ได้นำเอาค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางทั้งจำนวนมารวมเป็นเงินได้ของพนักงาน
เพื่อการคำนวณภาษีได้หัก ณ ที่จ่าย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 50(1) อย่างไรก็ดี
สาขาฯ ได้รับคำแนะนำว่า วิธีการที่สาขาฯ ปฏิบัติอยู่ไม่ถูกต้อง สาขาฯ ควรนำค่าเบี่ยเลี้ยง
เดินทางเฉพาะส่วนที่เกิน 1,750 บาท มารวมคำนวณเป็นเงินได้ของพนักงาน เพื่อหัก
ภาษี ณ ที่จ่าย เนื่องจากการจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางในอัตราที่กำหนด ตามพระราชกฤษฎีกา
ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ตาม
ประมวลรัษฎากร มาตรา 42(2) เฉพาะส่วนที่เกินอัตราดังกล่าวเท่านั้นที่จะต้องเสีย
บริษัทฯ จึงขอหารือว่าวิธีการที่สำนักงานสาขาฯ ถูปฏิบัติในการคำนวณภาษีหัก ณ
ที่จ่ายตามที่แจ้งมาถูกต้องหรือไม่ ประการใด

แนววินิจฉัย : กรณีที่สำนักงานสาขาฯ ได้จ่ายค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางให้แก่พนักงานต้อนรับในระหว่าง
การเดินทางเพื่อปฏิบัติหน้าที่อยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวในอัตราระหว่าง 2,000 บาท
ถึง 2,500 บาทต่อวัน ซึ่งเกินกว่าอัตราค่าเบี่ยเลี้ยงสูงสุดที่ทางราชการกำหนดจ่ายให้แก่
ข้าราชการในการเดินทางไปราชการ ในต่างประเทศ ตามมาตรา 49 แห่งพระราช
กฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 ประกอบกับข้อ 10 แห่งระเบียบ
กระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไป
ราชการ พ.ศ. 2534 และบัญชีหมายเลข 3 ท้ายระเบียบฯ ดังกล่าวประเภท ข. ซึ่งให้เบิก
เหมาจ่ายกำหนดในอัตรา 1,750 บาทต่อวัน นั้น หากพนักงานที่ได้รับค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทาง

จากสำนักงานสาขาฯ ในอัตราที่เกินกว่าอัตราดังกล่าวไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ว่าได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็น เฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น ให้ถือว่าค่าเบี่ยงเฉพาะในส่วนที่ไม่เกินอัตรา 1,750 บาท ต่อวัน เป็นค่า เบี่ยงซึ่งบุคคลนั้นได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นฯ และได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของพนักงานดังกล่าว ทั้งนี้ ตามมาตรา 42(1) แห่งประมวลรัษฎากร และข้อ 1(3) แห่งคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป. 59/2538 สำหรับค่าเบี่ยงเดินทางในส่วนที่เกินอัตรา 1,750 บาทต่อวัน นั้น สำนักงานสาขาฯ จะต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้ของพนักงานเพื่อหักภาษี ณ ที่จ่าย ตาม มาตรา 50(1) แห่งประมวลรัษฎากร ต่อไป

เลขที่ : 64/30898

เลขที่หนังสือ : กค 0706/4006

วันที่ : 29 เมษายน 2546

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีพนักงานซื้อหุ้นในราคาพิเศษ

ข้อกฎหมาย : มาตรา 40(1), มาตรา 41 วรรคสอง

ข้อหารือ : บริษัท ส. เป็นผู้ประกอบกิจการ ผลิตและจำหน่ายยางรถยนต์ โดยเป็นบริษัทร่วมทุน

ระหว่างบริษัท C กับบริษัทในเครือของบริษัท ป. โดย C ถือหุ้นร้อยละ 60 และบริษัท ป. ถือหุ้นร้อยละ 40 C มีโครงการออกหุ้นขายให้แก่พนักงานของกลุ่ม ม. ทั่วโลกในราคาพิเศษ เพื่อให้พนักงานมีส่วนเป็นเจ้าของในบริษัทที่ตนเองทำงานอยู่และได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ ในฐานะผู้ถือหุ้นจากการที่พนักงานได้ทุ่มเททำงานให้บริษัท อันจะเป็นผลดีต่อพนักงานและบริษัทร่วมกันในระยะยาว ในประเทศไทยมีบริษัทในกลุ่มฯ ทั้งหมด 11 บริษัท ที่มีสิทธิเข้าร่วมโครงการนี้ โดยในเดือนเมษายน 2545 C ซึ่งเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ปารีส (Euronext Paris) ประเทศฝรั่งเศส ได้มีโครงการเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่พนักงานในกลุ่ม ม. ทั่วโลก โดยมีลักษณะพิเศษดังนี้

1. C จะกำหนดราคาขายหุ้น โดยให้ส่วนลด 20% จากราคาเฉลี่ยย้อนหลัง 20 วันทำการในตลาดหลักทรัพย์ปารีส (ราคาเสนอขายหุ้นจะเท่ากับร้อยละ 80 ของราคาเฉลี่ยย้อนหลัง 20 วัน)

2. สำหรับการซื้อหุ้น 10 หุ้นแรก บริษัทที่เป็นนายจ้างในแต่ละประเทศจะช่วยออกค่าหุ้นให้แก่พนักงานอีกร้อยละ 50 ของราคาเสนอขาย

3. บริษัทที่เป็นนายจ้างในแต่ละประเทศจะเป็นผู้รับภาระความเสี่ยงเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราในการจองซื้อหุ้นดังกล่าว

สรุปข้อเท็จจริงข้างต้นเป็นดังนี้

- ราคาหุ้นเฉลี่ยในตลาดหลักทรัพย์ปารีส 43 ยูโร

- C เสนอขายให้พนักงานในราคา (43 ยูโร ลด 20%) 35 ยูโร

- เพื่อความสะดวกของพนักงาน C กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนเท่ากับ 38.38 บาท/ยูโร (อัตราในขณะนั้น) ซึ่งเท่ากับ 1,344 บาท

- พนักงานต้องจ่ายเงินค่าหุ้นเอง ในอัตราหุ้นละ 672 บาท

- บริษัทฯ ช่วยจ่ายเงินสมทบให้ ในอัตราหุ้นละ 672 บาท

- บริษัทฯ รับผิดชอบส่วนต่างของอัตราแลกเปลี่ยนที่เกิดขึ้น

โดยบริษัทฯ ได้ทำสัญญาซื้อขายแลกเปลี่ยนเงินตราล่วงหน้า (forward contract) ในอัตรา 39.94 บาท/ยูโร แต่อัตราแลกเปลี่ยนตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทยในวันส่งเงินออกไป เป็น 40.53 บาท/ยูโร

4. บริษัทฯ หากรู้ว่า บริษัทฯ มีความเข้าใจดังต่อไปนี้ถูกต้องหรือไม่

4.1 พนักงานต้องนำประโยชน์เพิ่มที่ได้รับจากการซื้อหุ้นในราคาต่ำกว่าราคาตลาดมาคำนวณเป็นเงินได้เพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยการคำนวณประโยชน์เพิ่มดังกล่าวต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร ที่ 28/2538 โดยคำนวณมูลค่าหุ้นตาม ข้อ 2(2) ของคำวินิจฉัยดังกล่าว ซึ่งตามกรณีของบริษัทฯ นั้น หุ้นที่จัดสรรให้พนักงานดังกล่าวไม่มีราคาขายให้ประชาชนทั่วไป (Public Offering) จึงต้องถือมูลค่าหุ้นเท่ากับมูลค่าทางบัญชีในรอบระยะเวลาบัญชีก่อนรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้น (พ.ศ. 2544) ซึ่งมีมูลค่าหุ้นละ 29.67 ยูโร หักด้วยราคาหุ้นที่ขายให้พนักงาน 35 ยูโร เท่ากับว่าพนักงานไม่ได้ประโยชน์เพิ่มในส่วนนี้

4.2 ประโยชน์เพิ่มจากการที่บริษัทฯ ช่วยเหลือลูกจ้าง ได้แก่

(1) จ่ายเงินค่าหุ้นสมทบให้ลูกจ้างในอัตราหุ้นละ 672 บาท

(2) จ่ายผลต่างอัตราแลกเปลี่ยน (จากอัตรา 38.38 บาท/ยูโร เป็น 40.53

บาท/ยูโร) เพิ่มขึ้น 2.15 บาท/ยูโร ซึ่งเท่ากับหุ้นละ 75.25 บาท พนักงานต้องนำมารวมคำนวณเป็นเงินได้เพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

4.3 เมื่อพนักงานได้รับกรรมสิทธิ์หุ้นดังกล่าวในปี 2545 แล้ว ต่อมาในปี 2546 หากพนักงานขายหุ้นนั้นในประเทศฝรั่งเศส และได้รับ Capital Gains พนักงานต้องนำ Capital Gains ดังกล่าวมาเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทย ตามความตกลงระหว่างประเทศไทยและประเทศฝรั่งเศสเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน โดยการคำนวณ Capital Gains นั้น ได้จากการนำราคาขายหุ้นในประเทศฝรั่งเศส หักด้วยต้นทุนซื้อหุ้น ซึ่งได้แก่ มูลค่าหุ้นที่ C เสนอขายให้แก่พนักงาน (หุ้นละ 35 ยูโร) โดยการคำนวณราคาขาย ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยน ณ วันที่เงินดังกล่าวส่งกลับมาถึงธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย และการคำนวณราคาต้นทุน ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนในวันที่ส่งเงินออกไป ชำระค่าซื้อหุ้น คือ 40.53 บาท/ยูโร

4.4 ในกรณีที่พนักงานได้รับเงินปันผลและถูกหักภาษีเงินได้ในประเทศฝรั่งเศสสำหรับเงินปันผลที่ได้รับดังกล่าว การนำภาษีที่ถูกหักไว้ในประเทศฝรั่งเศสมาใช้สิทธิเครดิตภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทยตามความตกลงระหว่างประเทศไทยและประเทศฝรั่งเศสเพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อน ต้องใช้หลักฐานตามที่ระบุในข้อ 11 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 65)ฯ ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2539 จึง

เป็นที่ยอมรับของกรมสรรพากรถ้าพนักงานได้รับเงินปันผลจากการถือหุ้นหรือได้รับ Capital Gains จากการขายหุ้นในปีภาษี 2546 แต่พนักงานไม่นำเงินได้ดังกล่าวเข้ามาในประเทศไทยในปีภาษี 2546 พนักงานไม่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทยตามมาตรา 41 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร

แนววินิจฉัย : 1. พนักงานต้องนำประโยชน์เพิ่มที่ได้จากการซื้อหุ้นในราคาต่ำกว่าราคาตลาดมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ในการคำนวณประโยชน์เพิ่มดังกล่าวต้องปฏิบัติตามข้อ 2(2) ของคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรที่ 28/2538 ฯ ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2538

2. กรณี 4.2, 4.4 และ 4.5 ความเข้าใจของบริษัทฯ ถูกต้องแล้ว

3. กรณี 4.3 ในการคำนวณเงินได้พึงประเมินที่เป็นหน่วยเงินตราต่างประเทศเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทย ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราตามอัตราอ้างอิงประจำวันที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศไว้เป็นอัตราแลกเปลี่ยนในการคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทยของวันถัดไปตามมาตรา 9 แห่งประมวลรัษฎากร

เลขที่ : 66/32392

เลขที่หนังสือ : กค 0811/1846

วันที่ : 28 กุมภาพันธ์ 2544

เรื่อง : ภาษีเงินได้นิติบุคคล กรณีค่าใช้จ่ายในการส่งพนักงานเข้ารับการฝึกอบรม

ข้อกฎหมาย : มาตรา 65 ตรี (13), มาตรา 5 พระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 284) พ.ศ. 2538

ข้อหารือ : สมาชิกของหอการค้าไทยซึ่งเป็นนิติบุคคลได้จ่ายค่าใช้จ่ายในการอบรมสำหรับพนักงานให้กับสถาบันการศึกษาที่จัดอบรมตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 กรณีผู้ทำบัญชีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 7(6) แห่งพระราชบัญญัติฯ ฉบับดังกล่าว (ไม่มีคุณสมบัติประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือปริญญาตรีทางบัญชี) จะต้องเข้าอบรมและสำเร็จการอบรมจึงจะสามารถเป็นผู้ทำบัญชีได้ต่อไปอีก 8 ปี สมาชิกของหอการค้าไทยได้จ่ายค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมและค่าตำรา จึงขอทราบว่

1. การจ่ายค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้สถาบันการศึกษาของทางราชการ สถาบันการศึกษาของเอกชน หรือสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย จะถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลได้หรือไม่ ถ้าได้จะได้สิทธิประโยชน์ยกเว้นภาษีเงินได้ ตามมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 284) พ.ศ. 2538 หรือไม่

2. ใบเสร็จรับเงินที่สถาบันการศึกษาออกให้ควรระบุชื่อของบริษัทที่จ่ายเงินหรือชื่อของผู้เข้ารับการอบรม

3. หากพนักงานจ่ายค่าใช้จ่ายดังกล่าวล่วงหน้าไปก่อน โดยใบเสร็จระบุชื่อของพนักงาน พนักงานจะขอเบิกย้อนหลังได้หรือไม่ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายของบริษัทนายจ้าง

4. ค่าใช้จ่ายดังกล่าวถือเป็นประโยชน์เพิ่มของพนักงานผู้เข้ารับการอบรมหรือไม่

แนววินิจฉัย : 1. กรณีตาม 1. หากสมาชิกของหอการค้าไทยเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้จ่ายค่าใช้จ่ายในการส่งลูกจ้างเข้ารับการอบรมในสถาบันการศึกษาของทางราชการ สถาบันการศึกษาของเอกชนหรือสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นรายจ่ายเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการ จึงนำมาเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (13) แห่งประมวลรัษฎากร แต่จะได้รับสิทธิในการได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เข้ารับการศึกษาหรือฝึกอบรมใน

สถาบันการศึกษาของทางราชการ

เท่านั้น ส่วนการจ่ายค่าใช้จ่ายในการศึกษาหรือฝึกอบรมในสถาบันการศึกษาของเอกชน และสมาคมนักบัญชีและผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแห่งประเทศไทยจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 284) พ.ศ. 2538

2. กรณีตาม 2. ใบเสร็จรับเงินที่สถาบันการศึกษาออกให้จะต้องระบุชื่อของ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลผู้จ่ายค่าใช้จ่ายในการส่งลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรม

3. กรณีตาม 3. กรณีที่พนักงานจ่ายค่าใช้จ่ายในการเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรมไปก่อน โดยใบเสร็จระบุชื่อของพนักงาน ต่อมาจึงมาขอเบิกจากบริษัทนายจ้างในภายหลัง หากบริษัทนายจ้างพิสูจน์ได้ว่า ค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้จ่ายไปเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของบริษัทนายจ้าง ย่อมถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีได้ ไม่ต้องห้ามตามมาตรา 65 ตรี (13) แห่งประมวลรัษฎากร

4. กรณีตาม 4. หากบริษัทฯ จ่ายค่าใช้จ่ายในการส่งพนักงานเข้ารับการอบรมดังกล่าว เพื่อเป็นประโยชน์แก่การดำเนินกิจการของบริษัทฯ ไม่ถือเป็นประโยชน์เพิ่มของพนักงานผู้เข้ารับการอบรม

เลขผู้

: 64/30232

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นายกุศล สังขนันท์

วัน เดือน ปีเกิด 22 กรกฎาคม 2503

สถานที่เกิด

กรุงเทพมหานคร

วุฒิการศึกษา

2523 นิติศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2524 เนติบัณฑิตไทย สำนักอบรมกฎหมายแห่ง

เนติบัณฑิตยสภา

รางวัล หรือทุนที่ได้รับ

ประสบการณ์ในการทำงาน

ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีปทุม

324 ซอยพัฒนาการ 50 ถนนพัฒนาการ

แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250